

Скрипучі колеса

Ця чемна людина привітно всміхається відвідувачеві, ладна зробити все, що в її силі. Відходячи від її столика, той тільки вдячно думає:

— Ех, якби таких людей у нас було більше!

Привітна ця людина не любить зайвих розмов. Але, якби схотіла, вона могла б розповісти про себе дещо цікаве.

Приміром:

— Не питайте, з своєрідної я „п'ятої“ чи там з якоїсь ще шостої колони, чи я за большевиків, чи за „єдиную неделімую“. Вас це не обходить. Я—людина скромна і нишком роблю свою справу, найбільше турбуючись, щоб колеса нашої машини жалюгідно поскрипували.

Хе-хе-хе, люблю я, знаєте, коли віз із намазаними колесами одчайдушно скрипить, спізнюючись навіть битим шляхом. Люблю, немає правди діти, люблю оті намазані колеса.

Он бачите в черзі того панка в окулярах з худенькою текою. Він, бідолаха, вже два місяці простоює таким от чином, чекаючи на якунебудь роботу.

Що й казати, він прекрасний працівник, чесний, сумлінний. До того ж—щирий українець. Батька його депресовано, сьомий рік він нудиться десь на засланні. Чи живий, чи вже померлий—хто вам скаже?

А самого того панка большевики весь час ганяли з посад. Мовляв:

— Проти вас особисто нічого не маємо. І бабуся ваша, як виявилось, каральними загонами білих не керувала. А от батька вашого за щось депресовано. Так що вибачте...

Звісно, панок отой усім серцем радів, коли німці визволили Харків. Коли ж йому й працювати для України, як не нині? А панок

наш два місяці ходив без роботи...

Хе-хе-хе, це ж справа моїх рук.

О і промайнув, хукаючи на задубілі від морозу руки, керівник будинку. Ви кажете, що часто бачили, коли він виходив із зловісного будинку на Чернишевській вулиці?

І не помилитесь: так, він самий. І це я влаштував його на цю посаду. Та хіба його одного такого?

У цій саме черзі ви побачите людей енергійних, талановитих, що пропозиції їхні дуже швидко загоїли б багато болісних ран пошкодженого Харкова.

Адже я з гордістю можу сказати:

— Пропозиції ті під сукном—хай дужче скриплять намазані колеса!

Може ви й самі вже помітили: воскрес із померлих старий большевицький „блат“. І знову має права громадянства колишнє звичайне питання большевицьких ділків:

— А що я одержуватиму за це?

Про тяганину годі й казати—рибка, знаєте, любить каламутну воду. Багато такого я, і такі, як я, робимо, і немає рації, добродію питати, з „п'ятої“ чи з шостої колони, чи з фаланги „єдиної неделімої“, чи я зі большевиків.

Може, нам не хочеться, щоб українці як слід налагодили своє хазяйнування. А може я тільки страшенно люблю, хе-хе-хе, коли голосно скриплять намазані колеса хазяйського воза.

...Таке приблизно змогла б розповісти оця чемна людина, що лагідно всміхається відвідувачеві, посилюючись на „об'єктивні причини“, які тижнями й місяцями гальмують господарський віз нашого міста.

Але людина ця нічого не розповість. Бо ще не бачить у кутку тієї грізної мітли, яка мусить вимести на смітник цю погань.

М. ДРИЖЕНКО.